

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Némi töprengés után elküldöm egy kedves levélíróm keresetlen sorait és kéretlen tanácsait, amelyeket szerény személyemnek szentel.

Igazából ugyanis nem tudom, mi a teendő a névtelen levelekkel, ilyenekkel ugyanis utoljára boldogult gimnazista koromban volt dolgom, csak hát akkor egy-egy sziv diszította a lap alját.

Sajnos, levelezőmet ki kellene ábrándítanom: nevem és laccimem kivételével – amelyeket pengeélesen kimá-solt az újságból – minden más feltételezésében melléfo-gott: gyakorlatilag minden megállapításának az ellenke-zője igaz. Öszintén sajnálom, hogy ez a derék – és főkép-pen bátor – ember hiába kopogtatta le fogalmazványát, azaz, csak van egy számomra egyedülálló értéke: első valódi névtelen levelem!

NIEDERURSELER LDSTR. 116
6000 FRANKFURT 50

Tóth Ferenc!

Azzal kezdem, amivel ön a 168 óra augusztus 4-i számában publikált levelét befejezte: sok mindenben hittem és hiszek ma is, de az ön által képviselt szellemiség sohasem tartozott ezek közé.

1. Az, hogy a 168 óra egy ilyen terjedelmes, a lap szellemiségét elítélő levelet közölt, fényesen bizonyítja a szerkesztőség objektivitását, pártatlanságát. Vagyis pontosan az ellenkezőjét annak, amit ön állít. Izgatot-tan várom, hogy mikor fog a Frankfurter Allgemeine Zeitung – hiszen ön ott él – közölni egy ilyen terjedelmű levelet, amelyben ön vehemensen támadja a lap irányvo-nalát és a német kormány „német-német” politikáját az egyesülés után. Tudja mit, én azzal is „megelégednék”, ha ezeket támogató, terjedelmes levelet közölné a FAZ.

2. Meggyalázott, megtaposott ország... írja ön. Hát igen, valóban sokan megtaposták 1200 év alatt. Például azok többször is, akiknek most külföldiként – mert ön, akármit írogat is, ott mindig csak megtúrt külföldi marad – a kenyérét eszi. Hogy legutóbb mit műveltek itt magyar csatlósokkal együtt, arról kérdezze meg szülei generációját.

3. Önnek – természetesen – fogalma sem lehet arról, hogy mi volt itt 1956-ban, 1945–56 és 1920–45 között. Hát akkor milyen jogon jelenti ki ön, hogy az 1956 előtti Magyarország a világtörténelem talán legalja-sabb, legkegyetlenebb, legvéresebb (!) rendszere volt? Honnan tudja? A szüleitől? Remélem, nem akarja velem elhitetni, hogy ők elfogulatlanok. Vagy a nyugatnémet tankönyvekből? Ajaj, e téren vannak személyes tapasztalataim. A magyar tankönyvekből? De hiszen azok „bolszevisták” voltak. Akkor mégis honnan? Csak és kizárólag a gyűlölködésből! Mindegy. Ön abbéli igye-kezetében folyamodik ilyen silány történelemhamisítás-hoz, hogy menlevelet adjon a fasiszmusnak, Hitlernek és magyar csatlósainak, a 650 000 magyar állampolgárt az „Endlösungba” hurcoltató Horthy-rezsimnek és csend-őr pribékjeinek, a tehetetlen jánygusztávoknak, Szálasi-nak és bandájának (hiszen az ön logikája szerint Rákosi több embert lövetett a Dunába, mint Szálasi), a fran-kóknak és pinocheteknek, a khomeiniknek, szaddám huszeineknek stb. Az ön lelke rajta, ha Frankfurtban így látják. De valóban így látják? Vagy csak az, aki gyűlöl-ködbe ragad tollat?

4. Boldog hiszékenység... És ön miben él? Nem ugyanabban? Biztos benne, hogy joggal? A nyugat-berlini lázadók is boldog hiszékenységben éltek, ugyan-úgy, mint a keleti németek a fal ledöntése utáni napok-ban. (Amihez – de ön ezt nyilván elfelejtette – az akkori magyar „kommunista” kormány még az önök mai kan-cellárja szerint is igen jelentős mértékben hozzájárult.)

5. Honnan tudja ön, hogy mi volt, van, idehaza? Hátat fordított ennek az országnak – nyilván nem ön döntötte ezt el –, most pedig a havonkénti hazajárás, néhány magyar sajtótermék rendszeres olvasása alapján jogot formál arra, hogy ítéletet mondjon, kioktasson. A valóságban ön – dehogyis, a szülei – megszöktek innen, itt hagyták ezt a tizmilliót, hogy lássuk Uram,

mire mennek... Ha maradt volna a puha diktatúra, akkor önök lapítva, a múltat nem felemlegetve élvezték volna annak „előnyeit”: DM-jeiket lobogtatva, csillogó – de korántsem új – nyugati autójukat mutogatva jöttek volna haza, az olcsó árakra és a Nyugat előtt hasra eső itthoniakra számítva. De jött egy bökkendő: a rendszer-váltás Magyarországon. Most még kihasználható: lám, én megmondtam (ön személy szerint ezt nem tehettem), kibekkeltem. Szídjuk a múltat, igaz, nem igaz, kifizető-dő és főleg befogadó gazdáink titkos szolgálata (ne mondja, hogy ilyen ott nincs!) is beír egy jó pontot abba a bizonyos könyvbe. Csakhogy gyorsan közeleg, Tóth Ferenc, a nagy kiábrándulás: egyre kevésbé esünk hasra a nyugati kocskik, a USD, DM, ATS előtt. Nekünk ma-gunknak is – minden nyomorúságunk ellenére – egyre több van belőle. A hivatalos propagandaszólamokkal szemben megsúgom önnek az igazságot: egyre kevésbé van szükségünk a tóthferencek vállveregetéseire, most már az IMF-re, a Világbankra és a német kormányra figyelünk. És közben – persze, az itthon élők bánatára – megszűnünk olcsó ország lenni. Így aztán az ön és az önhöz hasonlók ázsíója gyorsan csökken nálunk, főleg azoké, akik olvasói levelekkel, hülyegyerek-tanácsok-kal, nem pedig komoly termelői beruházásokkal akar-nak nekünk „segíteni”.

6. Rejtély számomra, hogy mit tudhat ön az 1939–45. közötti Magyarországról és honnan. Ha a szülei nem mondtak el mindent, akkor ők a felelősek. De

ha elmondták önnek a gázkamrákat, az emberek tízez-reinek a Dunába lövését, a 2. magyar hadsereg (200 000 ember) tragédiáját és azt, hogy milyen romokban hevert az ország 1945. április 4-én, akkor ön most enyhén szólva mellébeszél. Ha durvább lennék, akkor azt mon-danám, hogy szálljon magába.

7. Én felnőtt fejjel jóval többet éltem az NSZK-ban mint ön idehaza. Mégsem mernék ilyen lekezelő, kinyi-latkozató levelet írni egy neves német hetilapnak. Ha írnék, nem közölnék. (Néhány ismerősöm megtapasztal-ta ezt.) Önnek is azt javaslom: ha majd Németországban megjelent már 8-10, a német belső helyzettel és külpoli-tikával foglalkozó levele, akkor próbáljon meg idehaza újabb levelet publikáltatni. Akkor lesz valami erkölcsi alapja erre. Addig szíveskedjék ne velünk, hanem a saját országával, a saját jólétével foglalkozni.

8. Ami pedig az ön által idézőjelbe tett keresztény kurzust illeti, kérem, bármennyire nehezére esik is, olvassa el a 168 óra azon számában publikált leveleket, amely az ön levelét is közölte. Remélem, ettől felébred. Mert most álmodozik. Javaslom, hagyjon bennünket békén, élje csak a maga polgári életét, s törődjön az önként választott hazájával. Vagy van egy másik lehetőség is: költözzék végleg vissza Ma-gyarországra.

Valaki, akit két országégés sem tudott innen elzavarni

Dr. PAUL HARMAT

Oberarzt, Facharzt für Psychiatrie und Neurologie

Gerichtlich beedeter Sachverständiger

Psychotherapeut

Igen Tisztelt Főszerkesztő Úr.

Kérem, hogy alábbi soraimat teljes terje-delműben szíveskedjék leközzölni nagyra-becsült lapja levelezési rovatában.

Csurka István tanulmánya valósággal kincsesbányája mindazoknak, akik a XX. századi magyarországi (és persze más or-szágokbeli) „ordas eszméket” tanulmányozzák. Ezen a helyen csak egyet emelek ki a jelentéktelenebbek közül: azt, amikor a képviselő úr egy nyolcadmondában utal arra, hogy József Attilát „halálra pártol-ták” az általa hallucinált ejtőernyős csapat tagjai, vagyis József Attila zsidó környe-zete.

Valóban nemigen lehet letagadni, hogy József Attila (és Ady Endre) környezetében barátként, küzdőtársként és nem utolsósor-ban mecénásként sok zsidó származású em-ber volt Hatvany Lajostól Hatvany Bertala-nig, Ignotus Hugótól Ignotus Pálig és Os-váth Ernőtől Fejtő Ferencig. Egy antiszemi-ta teoretikus – mert Csurkából műveletlen-sége ellenére sem hiányzik az olyan, ami-lyen, de mégiscsak teoretikus igény –, mint amilyen Csurka, csak kettőt tehet: vagy kidobja az általa kisajátítani kívánt tradi-ciók köréből Adyt és József Attilát – ami azért mégiscsak kínos lenne –, vagy pedig megpróbálja azt állítani (hiszen bizonyítás-ról vagy a bizonyítás kísérletéről nála szó sem lehet), hogy a zsidók káros hatással voltak József Attilára és mindazok, akik utolsó percéig kitarítottak mellette, valójá-ban nem barátai, hanem ellenségei voltak.

Ez a kísérlet nem előzmények nélküli. Ha éltekintünk a sztálinista tradíciótól, amely-nek képviselői – például Vértés György – ugyancsak a Szép Szó körét próbálták (a József Attilát tagjai közül kizáró kommu-nista párt javára) posztumusz leválasztani a költőtől, találhatunk fasiszta párhuzamot is. Gallus Sándor nyilas öskorkutatói cikke 1938-ban a szélsőjobboldal szempontjából próbálja megindokolni, hogy „miért idege-nedett el József Attila a magyarságtól”.

„Azok között, akik közt élt, tönkre kellett mennie” – ez Gallus mondandójának lényege. A Hatvany család, „a magyar élet nagy szellemi kerítője” az éretlen fiatalembert Párizsba küldi – „abba a városba, amely Ady Endre terméketlen szexualitását táplálta”. „Hegel, Marx, Freud” c. zavaros tanulmánya (Szép Szó, 1938. 21. szám 16. oldal) élénk döbönti, hogy milyen »kultur-hatások« alá kerül ma nálunk vaskövetke-zetességgel a nép fia! Gallus szerint a köré-je seregülő kávéházi hiénák telerakták a lel-két zsidó tanokkal; a nyálás freudisták, a zsidó lélekbúvárok kiirtottak idegeiből min-den kereszténységet és minden magyarsá-got. A Bak Róbert által említett skizofrénia csak a külső ok volt; valójában lelke szét-hullott a métélyes métélyében, a kávéházi asztalok mellett, a freudi és marxi társada-lom- és keresztényellenes hipnózisban – így Gallus a háromkötetes, kitűnő, „Kortársak József Attiláról” című kötetben néhány éve újranyomatott írásban.

Persze nem ez a legfontosabb ok, ami miatt a Csurka-tanulmány és mindaz, amit következményeként némi, nem is túl élénk fantáziával el lehet képzelni, ma-gyarországi rokonaink, barátaink és álta-lában honfitársaink bőrére megy. Meg persze nekünk, külföldön élő magyarok-nak – akik már akkor tettünk egyet és mást a szovjet típusú egypártrendszer el-len, amikor Csurka képviselő úr a pél-dául Eörsi Istvánt kipenderítő, volt verő-legény Kardos György könyvkiadói igaz-gató jóvoltából élt bíborban és bársony-ban – sem mindegy, merre megy az or-szág; hogy a rendszerváltás egy rövid demokratikus intermezzó után egy-két éven belül csak azt jelenti-e majd, hogy eben gubát cseréltünk?! Csurka fogal-mazványának finomságáról még hossza-san lehetne írni. A tennivalók lényege rö-viden is összefoglalható: állítsátok meg Csurka Uit! Sokakkal együtt bízom benne, hogy a magyar társadalom még nem vesztette el fasisztafelismerő képességét.

